Γράφει
Ο ΑΛΕΚΟΣ
ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ

Ἡ Εὐτυχία

Δυό πόρτες ἔχει ἡ ζωή
δυοῖσα μιά καί μπῆκε...

Πρίν ἀπό ὀγδόντα περίπου χρόνια ἄνοιξε τή μιά καί μπῆκε. Καί πρίν ἀπό λίγες μέρες ὄντῆκε ἀπό τήν ἄλλη, διαφεύτικα κι' ἀθόρυβα, χωρίς διαφημιστικό κι' ἀθόρυβα ἔζησε ἑκατόν ἑβδομήντα τήν ἁπλή ζωή της, ἡ γιαγιά τοῦ λαϊκοῦ μας τραγουδιοῦ, ἡ Εὐτυχία Παπαγιαννοπούλου. Λίγοι ἄνθρωποι κατοικήσανε στή ζωή τους τόσο, ὅσο ἡ Εὐτυχία. Τό 'να πόσο ἀπ' τ' ἄλλο τά ἤπιε δλα τά πικρά ποτήρια πού τῆς προσέφερε ἡ ζωή. Ἀπανωτά τά δάκρυα, ἀσπαστές οἱ συμφορές, ἀπαντονές οἱ ἰκανοτύχιες. Ἤταν ὅμως λαθεμένοι. Ἤθελε νά ὑφάνη περήφανα τό λινόσαφο κορμί της σ' ὅλων τῶν εἰδῶν τίς θύελλες καί νά θρασκιάση χαμογελαστή ὅλα τά ἐμπόδια που μαξεύόντουσαν μπροστά της. Μιά φορά μόνο Σίγκυρα —καί ποιός δέν θά λάθευε στή θέση της;— ὅταν ἔχασε, ἀπ' τήν μιά στιγμή στήν ἄλλη, τό μονογενεῖδι της, τήν γνωστή τζακουλό τοῦ μουσικοῦ θεάτρου, τήν Ἀθηνᾶ Δαΐδου, 'Αλ' τόσο, τό διαφ' τό πλήγωμα, ἡ Εὐτυχία ἤπιε δλα τά πικρά ποτήρια πού τῆς προσέφερε ἡ ζωή. Ἀπανωτά τά δάκρυα, ἀσπαστές οἱ συμφορές, ἀπανωτές οἱ ἰκανοτύχιες. Ἤταν ὅμως λαθεμένοι. Ἤθελε νά ὑφάνη περήφανα τό λινόσαφο κορμί της σ' ὅλων τῶν εἰδῶν τίς θύελλες καί νά θρασκιάση χαμογελαστή ὅλα τά ἐμπόδια που μαξεύόντουσαν μπροστά της. Μιά φορά μόνο Σίγκυρα —καί ποιός δέν θά λάθευε στή θέση της;— ὅταν ἔχασε, ἀπ' τήν μιά στιγμή στήν ἄλλη, τό μονογενεῖδι της, τήν γνωστή τζακουλό τοῦ μουσικοῦ θεάτρου, τήν Ἀθηνᾶ Δαΐδου, 'Αλ' τόσο, τό διαφ' τό πλήγωμα, ἡ Εὐτυχία ἤπιε δλα τά πικρά ποτήρια πού τῆς προσέφερε ἡ ζωή. Τό 'να πόσο ἀπ' τ' ἄλλο τά ἤπιε δλα τά πικρά ποτήρια πού τῆς προσέφερε ἡ ζωή. Ἀπανωτά τά δάκρυα, ἀσπαστές οἱ συμφορές, ἀπανωτές οἱ ἰκανοτύχιες. Ἤταν ὅμως λαθεμένοι. Ἤθελε νά ὑφάνη περήφανα τό λινόσαφο κορμί της σ' ὅλων τῶν εἰδῶν τίς θύελλες καί νά θρασκιάση χαμογελαστή ὅλα τά ἐμπόδια που μαξεύόντουσαν μπροστά της. Μιά φορά μόνο Σίγκυρα —καί ποιός δέν θά λάθευε στή θέση της;— ὅταν ἔχασε, ἀπ' τήν μιά στιγμή στήν ἄλλη, τό μονογενεῖδι της, τήν γνωστή τζακουλό τοῦ μουσικοῦ θεάτρου, τήν Ἀθηνᾶ Δαΐδου, 'Αλ' τόσο, τό διαφ' τό πλήγωμα, ἡ Εὐτυχία ἤπιε δλα τά πικρά ποτήρια πού τῆς προσέφερε ἡ ζωή. Ἀπανωτά τά δάκρυα, ἀσπαστές οἱ συμφορές, ἀπανωτές οἱ ἰκανοτύχιες. Ἤταν ὅμως λαθεμένοι. Ἤθελε νά ὑφάνη περήφανα τό λινόσαφο κορμί της σ' ὅλων τῶν εἰδῶν τίς θύελλες καί νά θρασκιάση χαμογελαστή ὅλα τά ἐμπόδια που μαξεύόντουσαν μπροστά της. Μιά φορά μόνο Σίγκυρα —καί ποιός δέν θά λάθευε στή θέση της;— ὅταν ἔχασε, ἀπ' τήν μιά στιγμή στήν ἄλλη, τό μονογενεῖδι της, τήν γνωστή τζακουλό τοῦ μουσικοῦ θεάτρου, τήν Ἀθηνᾶ Δαΐδου, 'Αλ' τόσο, τό διαφ' τό πλήγωμα, ἡ Εὐτυχία ἤπιε δλα τά πικρά ποτήρια πού τῆς προσέφερε ἡ ζωή. Τό 'να πόσο ἀπ' τ' ἄλλο τά